

Foreningen Social Anstændighed
DK-4760 Vordingborg
www.fsoa.dk

Vordingborg 10. maj 2017

Til Folketingets UUI-Udvalgsmedlemmer

Foreningen Social Anstændighed skriver til Dem på vegne af en større gruppe danske statsborgere, der fastholdes på Integrationsydelse, blandt andet med grundlag i indholdet af orienteringsbrev fra Udlændinge- og Integrationsministeriet af 24-11-2016¹ og den direkte afledte principafgørelse med præcis samme indhold 103-16², som i øvrigt end ikke indeholder en reference til en EU-dom, hvorfor der også kan stilles spørgsmålstejn ved behandlingen af emnet i Ankestyrelsen.

Foreningen Social Anstændighed finder på følgende grundlag, at der bør stilles yderligere spørgsmålstejn ved lovligheden af ydelsen, Foreningen Social Anstændighed skal her forsøge at gennemgå argumentet så kortfattet som muligt.:

Integrationsydelsen er ikke konform i forhold til de EU-retlige aspekter, som lettest forklares ved, at en national statsborger (dansk) ikke må straffes økonomisk for at have benyttet den traktatfæstede ret til fri bevægelighed som TEUF artikel 21 stk. 1. beskriver sådan her

>> Enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i gennemførelsesbestemmelserne hertil. <<

Denne artikel har EU-Domstolen mange gange skulle tage stilling til, F.eks. i D'Hoop sagen C-224/98 dom afsagt 11-07-2002, eller de forenede sager Prinz og Seeberger C-523/11, C-585/11, dom afsagt 18-07-2013 samt af nyeste dato inden Integrationsydelsens lovforslag blev fremsat første gang Martens C-359/13, dom afsagt 26-02-2015.

Alle domme kommer frem til det samme, vi tager afsæt i Prinz og Seeberger dommen alene fordi, Udlændinge- og Integrationsministeren har indrømmet, at man fra start af ikke har overholdt EU-retten, ved at anvende denne dom som reference.

I dommen står:

23) Det bemærkes indledningsvis, at Laurence Prinz og Philipp Seeberger i medfør af artikel 20, stk. 1, TEUF er unionsborgere i deres egenskab af tyske statsborgere og som følge heraf kan påberåbe sig de rettigheder, der er knyttet til en sådan status, herunder i givet fald over for deres oprindelsesmedlemsstat (jf. dom af 26.10.2006, sag C-192/05, Tas-Hagen og Tas, Sml. I, s. 10451, præmis 19, og af 23.10.2007, forenede sager C-11/06 og C-12/06, Morgan og Bucher, Sml. I, s. 9161, præmis 22).

24) Som Domstolen gentagne gange har fastslået, er unionsborgerskabets formål at skabe den grundlæggende status for medlemsstaternes statsborgere, idet det gør det muligt for de af medlemsstaternes statsborgere, som befinder sig i samme situation, inden for EUF-traktatens materielle anvendelsesområde at blive undergivet samme retlige behandling uanset deres nationalitet og med forbehold af udtrykkeligt fastsatte undtagelser i denne henseende (dom af 20.9.2001, sag C-184/99, Grzelczyk, Sml. I, s. 6193, præmis 31, af 11.7.2002, sag C-224/98,

D'Hoop, Sml. I, s. 6191, præmis 28, og af 21.2.2013, sag C-46/12, N., præmis 27).

25) Blandt de situationer, der henhører under EU-rettens anvendelsesområde, findes de, der er knyttet til udøvelsen af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder, bl.a. de, der er knyttet til udøvelsen af retten til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område i henhold til **artikel 21 TEUF** (dommen i sagen Tas-Hagen og Tas, præmis 22, dom af 11.9.2007, sag C-76/05, Schwarz og Gootjes-Schwarz, Sml. I, s. 6849, præmis 87 og den deri nævnte retspraksis, samt Morgan og Bucher-dommen, præmis 23).

27) Det bemærkes dernæst, at en national lovgivning, som stiller visse nationale statsborgere ringere, blot fordi de har gjort brug af deres ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat, **udgør en restriktion for de friheder, som**

¹ <http://www.ft.dk/samling/20161/alm-del/UUI/bilag/63/index.htm>

² <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=186062>

ifølge artikel 21, stk. 1, TEUF tilkommer enhver unionsborger (jf. dom af 18.7.2006, sag C-406/04, De Cuyper, Sml. I, s. 6947, præmis 39, dommen i sagen Tas-Hagen og Tas, præmis 31, samt Morgan og Bucher-dommen, præmis 25).

28) De i traktaten fastsatte rettigheder med hensyn til fri bevægelighed for unionsborgerne ville nemlig ikke få fuld gennemslagskraft, **såfremt en statsborger fra en medlemsstat – på grund af de hindringer, der skyldes hans ophold i en anden medlemsstat – kunne blive afskrækket fra at udøve dem som følge af en lovgivning i hans oprindelsesstat, der stiller ham ringere, alene fordi han har udnyttet rettighederne** (jf. i denne retning D’Hoop-dommen, præmis 31, dom af 29.4.2004, sag C-224/02, Pusa, Sml. I, s. 5763, præmis 19, samt Morgan og Bucher-dommen, præmis 26).

31) Det må fastslås, at **et krav om uafbrudt bopæl i tre år – såsom det i BAFÖG’s § 16, stk. 3, fastsatte – også udgør en restriktion for den ret til fri bevægelighed og ophold, som alle unionsborgere nyder i medfør af artikel 21 TEUF, når det gælder uden forskel for tyske statsborgere og andre unionsborgere.**

32) Et sådant krav kan afskrække nationale statsborgere, såsom sagsøgerne i hovedsagerne, fra at udøve deres ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat, henset til den indvirkning, som udøvelsen af denne frihed kan have på retten til uddannelsesstøtte.

33) Det fremgår af **fast retspraksis**, at en lovgivning, som kan begrænse en ved traktaten sikret grundlæggende frihed, kun er begrundet efter EU-retten, såfremt den er baseret på objektive almene hensyn, der er uafhængige af de berørte personers nationalitet og står i rimeligt forhold til det mål, der lovligt forfølges med national ret (jf. De Cuyper-dommen, præmis 40, dommen i sagen Tas-Hagen og Tas, præmis 33, og Morgan og Bucher-dommen, præmis 33). Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at en foranstaltning er forholdsmæssig, når den er egnet til at sikre opfyldelsen af det forfulgte mål og ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå det (De Cuyperdommen, præmis 42, Morgan og Bucher-dommen, præmis 33, og dom af 13.12.2012, sag C-379/11, Caves Krier Frères, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

37) Det fremgår imidlertid af **fast retspraksis**, at det bevis, som en medlemsstat kræver for, at det kan gøres gældende, at der består en **reel integration, ikke må have en for ensidig karakter derved, at en omstændighed, som ikke nødvendigvis er udtryk for den reelle og faktiske grad af tilknytning mellem ansøgeren og denne medlemsstat, utilbørligt prioriteres, og alle andre relevante**

omstændigheder lades ude af betragtning (jf. D’Hoop-dommen, præmis 39, samt dom af 21.7.2011, sag C-503/09, Stewart, Sml. I, s. 6497, præmis 95, og af 4.10.2012, sag C-75/11, Kommissionen mod Østrig, præmis 62).

40) Det følger heraf, at et enkeltstående krav om uafbrudt bopæl i tre år såsom det i hovedsagerne omhandlede har en for generel og ensidig karakter og går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå de forfulgte mål, og at det følgelig ikke kan anses for at være forholdsmæssigt.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 20 TEUF og 21 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter tildeling, i en periode på over et år, af uddannelsesstøtte til et studium i en anden medlemsstat, gøres betinget af et enkeltstående krav – såsom kravet i § 16, stk. 3, i Bundesgesetz über individuelle Förderung der Ausbildung (Bundesausbildungsförderungsgesetz), som ændret den 1. januar 2008 ved 22. lov om ændring af Bundesausbildungsförderungsgesetz – der pålægger ansøgeren at have haft fast bopæl i denne lovs forstand på det nationale område i mindst tre år inden påbegyndelsen af nævnte studium.

Vordingborg 10. maj 2017

EU-domstolen siger dermed, at det bopæls/opholdskrav som fremgår af *Lov om Aktiv Socialpolitik § 11 stk.3*. IKKE er i overensstemmelse med EU-retten, at tilføje en undtagelse som *stk.4*. er ikke muligt, dette finder grund i forskelsbehandlings- og ligebehandlingsforpligtigelser samt *Konvention om flygtninges retsstilling artikel 23*, som giver en flygtning samme rettigheder, som enhver national borger altså også en der aldrig har været ude af Danmark, det samme gælder iøvrigt også for statsløse som har en tilsvarende konvention hvoraf artikel 23 i denne siger præcis det samme.

Dernæst kan tilføjes at den Europæiske Menneskerettigheds Domstol i sagen BIAO vs. Denmark siger følgende.:

"104. It is therefore pertinent in the present case to examine whether the manner in which the 28- year rule was applied in practice had a disproportionately prejudicial effect on persons who, like the first applicant, acquired Danish nationality later in life and who were of an ethnic origin other than Danish (see also D.H. and Others, cited above, § 185).

111d

d) Most, if not all persons, who like Mr Biao, had acquired Danish nationality later in life, would not benefit from the 28-year rule, since the exception would apply only after 28 years had passed from the date when such person became a Danish national. "

Hvilket i denne forbindelse må antages, at finde anvendelse omkring forskelsbehandling indenfor eller udenfor EU.

Desuden anføres øvrige EU-borgeres ret til kontanthjælp antages at være betinget af et kortvarigt ansættelsesforhold, som styrker retten til en mindre grad af forskelsbehandling i forhold til danske statsborgere – øvrige unionsborgere og arbejdsmigranter.

Hermed er argumentet styrket for alle nationale danske statsborgere, de hverken kan eller må være omfattet af et såkaldt tilknytningskrav, hverken indenfor eller udenfor EU.

Det bemærkes desuden at >>Starthjælpsdommen U.2012.1761H<< ikke tager stilling til en dansk statsborgers rettigheder, og at EU-retten ikke var anført som argument fra sagsøgers side, argumentet skærpes yderligere af Forordning 883/2004 sammenlægningsprincippet, hvor både unionsborgere og flygtninge/statsløse indrømmes samme rettigheder, altså intet tilknytningskrav. Denne forordning trådte desuden først i kraft 01-05-2010.

Med venlig hilsen

Foreningen Social Anstændighed